

Kedves Testvéreim!

Amikor 1912. április 11-én a Titanic nevű legnagyobb és legkorszerűbb luxushajó elhagyta Írország partjait, még senki sem sejtette, hogy néhány nap múlva mekkora tragédia fog bekövetkezni: jéghegynek ütközik, kettéhasad és elsüllyed. Amikor a meneküléskor kitört a káosz, az emberek egyre nagyobb pánikba estek, dulakodtak az életükért és lökdösték egymást, a zenészek még eljátszottak egy dalt: Hadd menjek Istenem mindig feléd... Hozzám közel áll az is, ahogy katolikus testvéreink éneklék ezt az éneket ezzel a szöveggel: „Közelebb, közelebb, Uram, hozzád! Boldogan ölelem kereszteted át. Édes lesz az nekem, hisz te fogod kezem. Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!” Akár Péter apostol is énekelhette volna ezt az éneket, ha akkor már meglett volna. Amikor a viharos tengeren kilépett a hajóból, neki sem volt más célja, minthogy **közelebb kerülni Jézushoz**, ott lenni, ahol ő van, nem számít, hogy mekkorák a hullámok, mekkora a vihar. Abban a pillanatban a megmenekülést nem az jelentette számára, hogy Jézus beszáll a hánykódó hajóba, hanem az, hogy képessé teszi őt is a vízen járni és megérinthei a Mestert.

Akkoriban sokan vágytak arra, hogy Jézus közelébe kerülhessenek, hallgassák őt, megérintse őket, vagy ők megérinthessék legalább ruhájának a szegélyét. Ezelőtt a tengeri vihar előtt Jézus megvendégelt legalább 5000 embert. A sokaságot meglátva, megszánta őket, meggyógyította betegeiket és enni adott nekik. A vihar utáni reggelen ismerős tájra, Genezáret földjére érkezve, ugyancsak nagy sokaság lepte el Jézust, hogy meggyógyuljanak. Akik megérintették ruhájának a szélét, valóban meggyógyultak. **Jó Jézus közelében lenni!** Az emberek megérezték, hogy jó vele lenni és hallgatni őt, mert erő árad ki belőle. Jézus közelében csodákat éltek át. Saját bőrükön tapasztalták meg, hogy hogyan lett valaki újra egészséges, saját szemükkel látták, hogy hogyan lett valakinek újra teljes az élete. Testvéreim! Jézus közelében éppé lesz minden, ami elromlott, egészzé a töredékes és elnyugszik bennünk minden háborgás vagy rettegés. Mert Jézusnak páratlan ereje van. Nem csak a természet erőin, a tenger hullámain tud uralkodni, hanem a mi természetünkön, a mi gyengeségeinken és félelmeinken is. Hatalmasabb ezeknél. Megmutatja, hogy az **Ő jelenlétében**, az **Ő erőterében** a lehetetlen is lehetségessé válik, a legyőzhetetlen káosz is meghódíthatóvá válik. Nemcsak a parton, nemcsak a jóllakásban, nemcsak a gyógyításban mutatkozik meg Isteni ereje, hanem a legerősebb ellenszélben és a veszélyben is. Ugyanígy az egyházban nemcsak a tanításban, nemcsak a sákramentumokban, nemcsak a gyarapodásban mutatkozik meg Isteni ereje, hanem az egyházat ért támadások keresztüzében, a mai kor kihívásaira való válaszadásban, a problémák megoldódásában is. Ez a picike-picike vírus, a korona, sok mindent megváltoztatott az egyházban is. Új stratégiára van szükség ahhoz, hogy a félelem vagy kényelem miatt elmaradt egyháztagokat újra be tudjuk hívni a gyülekezetekbe. Hiszem, hogy Jézus ereje ebben is meg fog mutatkozni, útmutatónk és erőforrásunk lesz.

Nem csak azért jó Jézus közelében lenni, mert Isteni erejéből mindenre van hatalma és ez az Isteni erő kiárad belőle, hanem másért is. Ha tanítványává válunk megtanít bennünket győzedelmeskedni a megoldhatatlannak tűnő problémák felett. Számunkra is **legyőzhetővé teszi a legyőzhetetlent.** A *mi* viharos tengerünkön, a tomboló hullámokon járni. Péter lépései a tenger hullámain azt üzenik számunkra, hogy Jézus nem mindig a könnyebb megoldást választja arra, hogy hatalmát megmutassa. Számára csak egy mozdulat vagy egy szó lett volna azonnal lecsendesíteni a tengert, megállítani a szelet. Ehelyett enged Péter kérésének és képessé teszi őt arra, amit csak **Ő** tud megtenni, a tengeren járni. A veszélyen keresztül menni, hogy Hozzá eljusson. Amikor nehézségeink támadnak, amikor ennek a világnak a lelki sötétsége beborít minket, amikor úgy érezzük, hogy terheink alatt szinte összeroppanunk, akkor Isten nem feltétlenül úgy avatkozik közbe, hogy egy pillanat alatt elhárul minden, ami fenyeget minket. Hanem ott áll és képessé tesz minket arra, hogy ezeken a próbákon keresztül menjünk és még közelebb kerüljünk hozzá.

A történet azonban nem itt kezdődik, hanem **még a parton.** A mi veszedelmünk sem ott kezdődik, hogy bajban vagyunk és tombol a tenger. Hanem azzal, ami előtte történik a parton, az ún. nyugalmi

állapotban. Beszállunk-e a hajóba és elindulunk-e, ahova Isten mondja?! Aznap este Jézus nem csak a sokaságot bocsátotta útjára, hanem a tanítványokat is. Megelégedve, tele hassal, átélve egy csodát, amiben még segédkeztek is, azt kéri tőlük, hogy induljanak el a túlpartra, amíg Ő imádkozik a hegyen. Jézusnak is fontos volt, hogy időnként egyedül legyen, hogy imádságban erőt gyűjtsön, hogy mindent megbeszéljen az Atyával. Mindig teremtett arra időt, hogy elvonuljon a világ zaja, az emberek bajai és a tanítványok kérdései elől. Vagyis, hogy eltávolodjon ettől a világtól és átadja magát a menny dolgainak. Ezzel minket is tanít: **számunkra is legyen fontos az Istennel töltött minőségi idő, az imádság csendje**, amikor eltávolodunk a problémáktól, ennek a világnak a zajától, reklámjaitól, szlogenjeitől, hogy „az odafelvalókkal törődjünk” - ahogy a Zsidókhöz írt levél fogalmaz. Az imádság mindig magában hordozza a lehetőséget, hogy átgondoljuk aktuális élethelyzetünket, hogy jó úton járunk-e és hová vezet ez az út. Az egyháznak az a feladata, hogy az embereket emlékeztesse az imádság fontosságára és az imádsághoz szükséges csendes és nyugodt tereket biztosítsa. A templomok olyan szent terek, ahova elvonulhatunk imádkozni, ahol a menny és a föld, a szent és a bűnös találkozhatnak és beszélhetnek egymással. Ez a templom és ez a gyülekezet is egy ilyen hely. **A mai istentisztelet is egy ilyen imádságos helyzet**, amikor az Atyával beszélgethetünk, amikor eltávolodunk problémáinktól és megvizsgálhatjuk életünk útját. Ha ezt megtesszük, jobban megértjük Isten akaratát és a neki való engedelmeskedés is könnyebben fog menni.

A tanítványok, bár nem nagyon akartak, kényszeríteni kellett őket, mégis engedelmeskedtek Jézusnak, beszálltak a hajóba és elindultak a túlpart felé. Rájuk sötétedett, feltámadt a szél és olyan vihar kerekedett, hogy ezeknek az edzett és szakképzett halász embereknek is halálfélelmük volt. A parttól messze voltak, hosszú órák óta háborogtak a hullámok, már közel volt a hajnalhasadás, amikor megjelent Jézus a hullámok tetején. Jézus nem volt jelen, amikor veszélybe kerültek, de egy megfelelő pillanatban megjelent mellettük. Hajnalig hagyta küzdeni őket a démoni erővel, hogy aztán megmutassa hogyan lehet legyőzni a káoszt. Nem a saját erejükkel, nem a félelmeikkel, nem megadással, nem is lemondással, hanem Jézus segítségül hívásával. Azzal az **erős bizalommal**, amivel felismerték Jézus hangját és elhitték, hogy nem kísértetet láttak, amivel elhitték, hogy Jézusnak van hatalma minden felett. Ezt a bizalmat nevezte egy múlt századi, német katolikus szerzetes, Joseph Kentenich atya **ingabiztonságnak**. Azt mondta, hogy a hívő ember élete egy kilengő inga végén lóg, aminek a másik végét Isten tartja a kezében. Az inga természete, hogy bármilyen nagy a kilengése mindig a nyugalmi állapothoz közelít/törekszik. Nyugalmi állapotban, amikor a földön állunk és természetes biztonságban érezzük magunkat, akkor nem tulajdonítunk nagy jelentőséget neki. Azonban Isten néha felemeli a zsinórt, az inga kileng, mi repülünk, nem is tudjuk, hogy hol vagyunk. Bármilyen nagy is a kilengés, lehet körülöttünk minden bizonytalan vagy veszedelmes, egy dologban biztosak lehetünk: az ingát nem mi tartjuk, mi csak kapaszkodunk bele. Aki pedig tartja - Isten - nem hagy minket elveszni. Biztonságban érezhetjük magunkat, mert Isten azt mondja: *Én akarok a te biztonságod lenni. Bíz rád magam!* Amikor a tanítványok bizonytalanok és félnek Jézus megszólal: *„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”* Amikor Péter az erős szélre figyel és elfogy a hite, Jézus kinyújtja a kezét és a süllyedő Péter után nyúl. Isten az Ő Igéjével táplál minket, megerősít a sákramentumok jegyeivel és minden vasárnap kiküld minket a tengerre, ahol könnyen kerülünk viharba és veszélybe. Próbák elé állít minket, hogy megtudja mekkora nagy a mi hitünk, milyen erős a mi bizalmunk benne. Ha elhisszük, hogy Ő jelen van a legsötétebb óráinkban is és Ő tud segíteni, akkor Ő megmutatja hatalmát. Ha elhisszük, hogy Ő Isten Fia és mindenre van hatalma, akkor Ő utánunk nyúl, bármilyen mélyre süllyednénk is.

„Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” - egészen eddig a kérdésig úgy tűnik, hogy Jézus egy fizikai erőpróba elé állította a tanítványokat. Valójában ez az éjszakai utazás a viharos tengeren egy félelmetes **hitpróba** volt. *Mit értettek meg és mit hittek el abból, ami a parton néhány órával azelőtt történt? Nőtt-e a bizalmuk, mélyült-e hitük?* A tanítványoknak kellett ezek a veszedelmek, hogy ki tudják mondani első hitvallásukat Jézusról: *„Valóban Isten Fia vagy!”* Kedves Testvéreim! Vihar, hullámok, veszély, nehézségek betegségek mindig lesznek. Minket is fognak érni. Ám egyben biztosak lehetünk: Jézus sosem kényszerít olyan utakra, amit ne tudnánk megtenni, sosem állít olyan

próbák és nehézségek elé, amin ne tudnánk keresztül menni. Mózesnek is adott bátorságot a fáraó előtt és a pusztában, Illésnek is adott erőt 40 napi járáshoz, hogy eljusson az Isten hegyéig, a Hóreb-ig vagy 500 évvel ezelőtt Luther Mártonnak is adott bátorságot elindítani az egyház megújítását és elviselni fogságot, kiszolgáltatottságot... Tusakodásunkat a világ erőivel és a halál erejével szemben csak addig nézi úgymond tétlenül, amíg azt el tudjuk viselni. Hitpróba ez a javából, de Jézus ott áll mellettünk és megragad minket nehogy elveszünk.

„Bízzatok én vagyok, ne féljete!” Isteni erejével és Isteni fenségével úzi el kétségbeesésünket és halálfélelmünket, amely hatalmába kerít minket a bajban. Ahhoz, hogy ezeknek a vonzásából kikerüljön Péter, ki kellett lépnie a hajóból, el kellett indulnia Jézus felé és végig rá kellett néznie. **Merjünk mi is kilépni problémáink vonzásából és engedjünk egy sokkal erősebb vonzásnak, a megváltás erejének,** ami Jézusban elérhetővé vált számunkra! Ne féljünk a bajoktól, mert azokban is megmutatja Isten az Ő hatalmát, lehetetlen dolgokra tesz képessé minket és általuk is közelebb kerülhetünk Jézushoz. *„Közelebb, közelebb, Uram, hozzád! Boldogan ölelem kereszteted át. Édes lesz az nekem, hisz te fogod kezem. Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!”* Ámen.

Barta Livia igehirdetése. Elhangzott Zwollében, 2022. február 13-án.